

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Baran
Sędziowie:	SSA Grzegorz Krężolek (spr.) SSO del. Izabella Dyka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paulina Klaja

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2018 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa A. S. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w Krakowie

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 17 lipca 2017 r. sygn. akt I C 145/16

1. oddala apelację;

2. zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 18.750 zł (osiemnaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;

3. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz adw. A. S. (2) kwotę 20.418 zł (dwadzieścia tysięcy czterysta osiemnaście złotych) w tym 3.818 zł (trzy tysiące osiemset osiemnaście złotych) podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Grzegorz Krężolek SSA Barbara Baran SSO del. Izabella Dyka

Sygn. akt : I ACa 1655/17

UZASADNIENIE

W ostatecznie określonym żądaniu pozwu skierowanego przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu w Krakowie , A. S. (1) domagała się zasądzenia kwoty 1 000 000 000 zł w tym 60 000 złotych tytułem odszkodowania , a pozostałą jej część jako zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z ustawowymi odsetkami od dnia 8 grudnia 2015r oraz obciążenia strony przeciwnej kosztami procesu.

Jak wynikało z motywów żądania, szkoda i krzywda , których doznała były następstwem przewlekłości postępowania przed Sądem Okręgowym w K. , w sprawie sygn. akt I C 1095/15. A. S. (1) miała zostać w tym postępowaniu miała zostać pozbawiona realnego dostępu do Sądu albowiem nie rozpoznano w pierwszej kolejności złożonego przez nią wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu i bezzasadnie zwrócony został , wniesiony przez nią pozew.

Sposób w jaki rozpoznawano wówczas jej żądanie zwolnienia od kosztów sądowych i ustanowienia pomocy prawnej z urzędu , naruszył jej dobra osobiste pod postacią dostępu do Sądu oraz spokojnego , niezakłóconego życia. Nadto naraziło to powódkę na ogromny stres i wynikające z jego następstw ograniczenie w możliwości uzyskania zatrudnienia z którym wiązała dochodzone odszkodowanie.

Twierdzenie o zwłoce , która zdecydowała o tych negatywnych następstwach po stronie powódki , zostało potwierdzone orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 8 grudnia 2015r , który stwierdził ją w zakresie rozpoznawania żądań zwolnienia od kosztów sądowych i ustanowienia dla powódki pełnomocnika z urzędu , w okresie pomiędzy 1 kwietnia , a 9 października 2014r.

Odpowiadając na pozew , Skarb Państwa - Sąd Okręgowy wK. - reprezentowany przez Prokuratorię Generalną RP , domagał się oddalenia powództwa oraz obciążenia przeciwniczki procesowej kosztami postępowania.

Wyrokiem z dnia 17 lipca 2017r , Sąd Okręgowy w Krakowie :

- oddalił powództwo [pkt I],

-zasądził od A. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej , kwotę 14.400 , złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania [pkt II] oraz ,

- przyznał od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz adwokata A. S. (2) kwotę 8856 złotych, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu [pkt III sentencji wyroku]

Sąd I instancji ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia :

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w K.w sprawie I S 338/15 stwierdził, że w prowadzonym przez Sąd Okręgowy w K. do sygn. akt I C 1095/15 postępowaniu z powództwa A. S. (1) przeciwko Uniwersytetowi J. w K. i A. M. , miała miejsce przewlekłość postępowania i przyznał A. S. (1) od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 2000 zł.

W motywach tego rozstrzygnięcia wskazał , iż do stwierdzonej zwłoki doszło w okresie od dnia 1 kwietnia 2014 r. kiedy to powódka złożyła wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu i zwolnienie od kosztów sądowych do dnia 9 października 2014 r. gdy wydano postanowienie o oddaleniu tego wniosku.

Wyrokiem z dnia 22 października 2015 r. w sprawie sygn. akt I C 1095/15 Sąd Okręgowy w K.oddalił powództwo A. S. (1) przeciwko A. M. i Uniwersytetowi J. w K. o ochronę dóbr osobistych i o zapłatę i odstąpił od obciążania powódki obowiązkiem zwrotu kosztów procesu pozwanym. Wyrokiem z dnia 12 lipca 2016 r. Sąd Apelacyjny w K. oddalił apelację powódki A. S. (1) od wyroku Sądu Okręgowego wK. z dnia 22 października 2015 r.

W ramach oceny dowodów na których zostały oparte te ustalenia , Sąd I instancji wskazał , że ich źródłem były dokumenty , których wiarygodności nie podważała żadna ze stron.

Ich podstawą nie był natomiast, pominięty dowód z przesłuchania stron. W tym zakresie Sąd Okręgowy argumentował, iż A. S. (1), prawidłowo wezwana na posiedzenie w dniu 23 marca 2017 r. (k. 127-128) a następnie w dniu 25 kwietnia 2017, nie stawiała się na przesłuchania, które miał przeprowadzić w trybie pomocy sądowej, Sąd Rejonowy w P. Nie usprawiedliwiła swojej nieobecności.

Wobec tego jej kolejny wniosek o przesłuchanie w tym charakterze nie został przez Sąd uwzględniony.

Jako nie istotne dla rozstrzygnięcia, uznał także wnioski powódki o zasięgnięcie informacji z GUS dotyczącej wysokości średniego przeciętnego wynagrodzenia w sektorze chemicznym od kwietnia 2014 r. oraz z Powiatowego Urzędów Pracy w K. i K., odnośnie ofert pracy dostępnych od kwietnia 2014 r. i wysokości miesięcznego wynagrodzenia. Zwrócił przy tym uwagę, iż A. S. nie dowiodła, że informacji takich [w formie dokumentów] nie mogła uzyskać we własnym zakresie na potrzeby wykazania okoliczności na których popierała zgłoszone roszczenia.

Jako niedoniosły dla ich oceny uznał Sąd I instancji także wnioskowany przez powódkę dowód z opinii psychologa, mającej stwierdzić czy i jakiego charakteru emocje przeżywała w związku z przedłużającym się postępowaniem sądowym.

W tym zakresie stanął na stanowisku, że stwierdzenie tych okoliczności nie wymagało wiadomości specjalnych, a dostateczną dla ich potwierdzenia była relacja A. S. (1), której nie złożyła z przyczyn, które zdecydowały o tym, że dowód z jej przesłuchania nie był przeprowadzony.

Rozważania prawne Sąd Okręgowy rozpoczął od wskazania normatywnych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, której podstawa jest delikt oraz tego jakie warunki musiałyby zostać spełnione, aby za uszczerbki, których wyrównania dochodzi powódka, odpowiadał Skarb Państwa zważywszy na to, że zdarzenie szkodzące A. S. (1) utożsamiała ze stwierdzeniem przez Sąd Apelacyjny wK. przewlekłości postępowania w sprawie I C 1095/ 15 Sądu Okręgowego wK..

Następnie akcentując, że ta stwierdzona orzeczeniem sądowym przewlekłość obejmowała nie cały czas trwania tego postępowania, a jedynie okres pomiędzy 1 kwietnia do 9 października 2014r, wskazał, iż powódka nie dowiodła aby stan przewlekłości wykraczał poza te ramy czasowe, wyznaczone rozstrzygnięciem Sądu Apelacyjnego.

Oceniając zasadność roszczenia odszkodowawczego i uznając je za nieusprawiedliwione Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż powódka nie wykazała, aby na skutek stwierdzonej postanowieniem z dnia 8 grudnia przewlekłości postępowania sygn. akt I C 1095/15, powstała po jej stronie jakakolwiek szkoda majątkowa, pozostająca w normalnym związku przyczynowym z tą zwłoką.

Wskazując w jaki sposób A. S. (1) indywidualizowała ją, utożsamiając z równowartością możliwego do osiągnięcia przez nią wynagrodzenia za pracę, którą mogłaby podjąć, gdyby nie negatywny wpływ przedłużającego się rozpoznania jej sprawy przez Sąd, argumentował, iż żądająca odszkodowania nie dowiodła aby przewlekłość postępowania w sprawie o sygnaturze akt I C 1095/15 rzeczywiście w jakikolwiek sposób przeszkodziła, czy utrudniła podjęcie przez nią zatrudnienia.

W szczególności nie udowodniła, że w okresie, w którym doszło do przewlekłości postępowania utraciła wykonywane wcześniej, względnie aby oferowano jej, w tym okresie, jakiegokolwiek odpłatne zatrudnienie. Nie wykazała przy tym także, aby posiadała kwalifikacje lub doświadczenie pozwalające na przyjęcie, że istniało wysokie prawdopodobieństwo, że wówczas mogła je znaleźć i utrzymać, ku czemu przeszkoda była zwłoka Sądu.

Zwrócił także uwagę, iż nieistotne z tego punktu widzenia jest powoływanie się przez A. S. na wysokość średniego przeciętnego wynagrodzenia w sektorze chemicznym albowiem nie zostało wykazane aby powódka miała kwalifikacje by uzyskać zatrudnienie przedsiębiorstwach tej branży. Podobnie, jego zdaniem, należało ocenić powoływanie się przez nią w toku postępowania na oferty zatrudnienia złożone w Urzędach Pracy od kwietnia 2014r, skoro o wysokim prawdopodobieństwie osiągnięcia korzyści majątkowej z odpłatnego zatrudnienia nie rozstrzyga okoliczność

jego oferowania przez potencjalnych pracodawców, ale przede wszystkim to, czy po stronie osoby, która dochodzi takiego odszkodowania zachodziły warunki, które pozwalałyby przyjąć [z takim prawdopodobieństwem], że osoba ta zatrudnienie takie uzyskałaby. Faktów wskazujących na takie prawdopodobieństwo powódka nie dowodziła.

Rozważając zasadność roszczenia, w ramach którego A. S. (1) domagała się przyznania zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, na podstawie art. 448 kc w zw z art. 23 i 24 §1 kc i także to żądanie uznając za nieusprawiedliwione, w pierwszej kolejności Sąd Okręgowy przypomniał, iż doznanej przez siebie krzywdy powódka upatrywała w konsekwencjach przewlekłego prowadzenia postępowania w sprawie I C 1095/15, stanowiących naruszenia jej dóbr osobistych, w postaci prawa równego dostępu do Sądu oraz spokojnego i niezakłóconego życia.

Zauważając, że przewlekłość postępowania stwierdzoną postanowieniem Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 8 grudnia 2015 r. należy kwalifikować jako bezprawne zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej, stwierdził, iż uwzględnienie żądania zasądzenia zadośćuczynienia za doznaną przez powódkę krzywdę wyklucza to, że zarówno prawo równego dostępu do Sądu jak prawo do spokoju i niezakłóconego życia, na które powoływała się A. S. nie są dobrami osobistymi, które mogłyby być naruszone, wywołując taki uszczerbek, którego wyrównaniu służy zadośćuczynienie.

Rozważając opisywane w podstawie faktycznej powództwa następstwa długotrwałego prowadzenia postępowania w sprawie I C 1095/15 - trudności ze snem, koncentracją i stan zdenerwowania - jako przejaw naruszenia dobra osobistego powódki jakim jest zdrowie, Sąd uznał, że następstwa te nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z uczestnictwem strony w postępowaniu sądowym, nawet prowadzonym w warunkach zwłoki.

W tym kontekście Sąd Okręgowy podniósł także to, co było mu wiadomym z urzędu, iż A. S. (1) od kilku lat wszczyna i aktywnie uczestniczy w bardzo dużej liczbie postępowań sądowych. Wykluczało to, tym bardziej, usprawiedliwione przyjęcie, iż akurat przebieg postępowania sygn. akt I C 1095/15 miał negatywny wpływ na samopoczucie powódki.

Dodatkowo zwrócił uwagę, że powódka nie udowodniła w żaden sposób aby powoływane przez nią dolegliwości i negatywne odczucia rzeczywiście u niej występowały. W tym zakresie poprzestała jedynie na twierdzeniach z pozwu, a nie było procesowego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z jej przesłuchania w charakterze strony przez Sąd orzekający.

Opinia biegłego psychologa była dla potwierdzania tych faktów nie przydatna, skoro rodzaj negatywnych przeżyć, czy emocjonalnego stanu zdenerwowania, na które powoływała się A. S. nie wymagało wiadomości specjalnych. Wystarczająca ku temu była relacja powódki.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach procesu była norma art. 98 §1 i 3 kpc oraz 99 kpc, w ramach zastosowania której Sąd Okręgowy równocześnie stwierdził brak podstaw dla odstąpienia od wynikającej z niej - reguły ich rozliczenia na rzecz normy art. 102 kpc. Zwrócił uwagę, iż trudna sytuacja majątkowa powódki sama w sobie nie może stanowić podstawy do odstąpienia od niej. Za obciążeniem powódki przemawia natomiast pochopny charakter zgłoszonych żądań, w szczególności ostatecznie określona wysokość zgłoszonych roszczeń.

W apelacji od tego orzeczenia, zaskarżając je w całości, A. S. (1) domagała się w pierwszej kolejności wydania przez Sąd II instancji rozstrzygnięcia reformatoryjnego, uwzględnienia żądania pozwu w całości raz obciążenia przeciwnika procesowego całością kosztów postępowania za obydwie instancje, w wysokości odpowiadającej podwójnej stawce minimalnej liczonych jako należność brutto, za nieopłaconą pomoc prawną z urzędu. Jako wniosek ewentualny sformułowała żądanie wydania przez Sąd II instancji rozstrzygnięcia kasatoryjnego i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Wniosła również o przyznanie na swoją rzecz od drugiej strony kosztów postępowania apelacyjnego.

Środek odwoławczy został oparty na następujących zarzutach:

- naruszenia prawa procesowego , w sposób mający dla treści rozstrzygnięcia istotne znaczenie , a to :

a/ art. 217 §1 i 3 kpc w zw. z art. 227 kpc , wobec niezasadnego oddalenia wniosków dowodowych zgłoszonych przez skarżącą w tym z informacji z Powiatowych Urzędów Pracy , badania oraz opinii psychologicznej, dotyczącej powódki oraz o jej przesłuchanie w charakterze strony.

Zdaniem skarżącej pominięcie tych dowodów uniemożliwiło jej wykazanie szkody i krzywdy jakiej doznała na skutek opieszałego prowadzenia postępowania przez Sąd Okręgowy w K. , w sprawie I C 1095/ 15.

W szczególności nietrafną była decyzja o odmowie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania powódki w warunkach takich , kiedy A. S. nie mogła stawić się przed Sądem wezwanym celem przeprowadzenia tego dowodu z przyczyny od niej niezależnej - braku środków finansowych na dojazd do siedziby Sądu Rejonowego wP., który dowód ten miał przeprowadzać.

Zdaniem apelującej, oddalenie tak tego wniosku [w warunkach jego ponowienia przed Sądem prowadzącym postępowanie] oraz wniosków pozostałych, stanowiło konsekwencję przyjęcia z góry przez Sąd orzekający [wadliwego] założenia , że A. S. nie ma racji formułując żądania zgłoszone w pozwie.

W związku z tym zarzutem, powódka postulowała dokonanie przez Sąd II instancji ponownej oceny decyzji procesowych oddalających te wnioski i w konsekwencji przeprowadzenie tych dowodów w postępowaniu odwoławczym,

b/ art. 102 kpc wobec niezastosowania tego przepisu jako podstawy rozliczenia kosztów postępowania pomiędzy stronami , mimo , że sytuacja osobista i majątkowa skarżącej w pełni uzasadniała to , aby odstąpić od ogólnej reguły tego rozliczenia , w warunkach przegrania sporu przez skarżącą ,

c/ §4 ust. 2 Rozporządzenia MS w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu , wobec nie zastosowania tej regulacji i nie podwyższenia na jej podstawie wynagrodzenia należnego reprezentantowi procesowemu powódki mimo , że istniały ku temu dostateczne podstawy faktyczne , w tym w szczególności adwokat brał udział osobiście we wszystkich czynnościach procesowych wykonywanych przez Sąd wezwany,

- naruszenia prawa materialnego tj :

1/ art. 23 i 24 kc wobec wyrażenia przez Sąd wadliwej oceny zgodnie z którą sposób prowadzenia sprawy przez Sąd Okręgowy , w której stwierdzono zwłokę, nie może być zakwalifikowany jako naruszenie tych dóbr osobistych skarżącej , które wskazała , mimo , że katalog tych dóbr jest otwarty. Taki pogląd nie uwzględniający wszystkich możliwych następstw tej kwalifikowanej opieszałości , a także sposobu w jaki Sąd traktował powódkę podczas postępowania , dla stanu jej psychiki , stanowi potwierdzenie tego , że , zdaniem skarżącej, istota sprawy nie została rozpoznana,

2/ art. 361§1 kc wobec niewłaściwego przyjęcia , iż dolegliwości powódki nie pozostają z adekwatnym związku przyczynowym ze sposobem prowadzenia postępowania w sprawie I C 1095/15, mimo , że jego wady w zakresie sprawności spowodowały , że musiała skupić ówczasie całą swoją aktywność życiową na udziale w nim.

Odpowiadając na apelację strona przeciwna , domagała się jej oddalenia jako niezasadnej oraz obciążenia A. S. kosztami postępowania apelacyjnego.

Rozpoznając apelację , Sąd Apelacyjny rozważył :

Środek odwoławczy powódki nie jest uzasadniony i podlega oddaleniu. Nie można podzielić żadnego z zarzutów na których opiera się jej konstrukcja.

Przypominając, iż Sąd Odwoławczy jest związany zarzutami apelanta mającymi procesowy charakter, wskazać należy, iż żaden z zarzutów tego rodzaju, do których odwołała się A. S. (1), nie jest wymierzony w sposób w jaki Sąd Okręgowy dokonał oceny zgromadzonych dowodów ani też nie zmierza do podważania ustaleń faktycznych na których zostało oparte kwestionowane rozstrzygnięcie, wynikających z wniosków opartych na tej ocenie.

Zatem zarówno ocenę tę jak i ustalenia Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 217 §1 i 3 kpc w zw z art. 227 kpc, którego realizacji skarżąca upatruje w nie uwzględnieniu przez Sąd Okręgowy jej wniosków dowodowych zarówno z dokumentów jak i opinii biegłego psychologa oraz ponowionego wniosku o przesłuchanie w charakterze strony.

Zauważając, że w ramach motywów tego zarzutu, apelująca w sposób nieuzasadniony sugeruje, iż taka decyzja procesowa jest konsekwencją z góry powziętej przez Sąd oceny, że roszczenia powódki są niezasadne, podzielić należy jego zapatrywanie prawne, że to A. S. (1) powinna była wykazać wszystkie przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa.

Jej zatem obowiązkiem było wskazać na takie dowody, których treść stanowiłaby źródło wykazania tak samej zasady odpowiedzialności strony przeciwnej jak i rozmiaru ilościowego obu roszczeń kompensacyjnych, które za pośrednictwem profesjonalnego pełnomocnika, określiła ostatecznie na ogromną kwotę miliarda złotych.

Zatem jej obowiązkiem było przedstawić [także] dowody z dokumentów o których pozyskanie przez Sąd zabiegała, formułując wnioski dowodowe.

Aktywność Sądu I instancji w tym zakresie byłaby uzasadniona wówczas gdyby A. S. dowiodła, że po pierwsze okoliczności w nich potwierdzone byłyby doniosłe dla treści orzeczenia a po wtóre, że sama tych dokumentów, pomimo realnie podjętych starań, uzyskać nie mogła. / argument z art. 248§1 kpc/.

W rozstrzyganej sprawie żadna z tych przesłanek zwrócenie się przez Sąd o pozyskanie tych dokumentów nie została przez A. S. (1) wykazana, co więcej nie starała się ona nawet tego czynić.

W tym kontekście należy także zaakcentować, że zgodnie z poprawnym stanowiskiem Sądu I instancji powódka nie dowodziła w sporze, że poza okresem w którym Sąd Apelacyjny w K. stwierdził zwłokę w postępowaniu z udziałem powódki, stan taki wykroczył poza daty 1 kwietnia - 9 października 2014r. Tylko z konsekwencjami zwłoki w nim A. S. wiązała odpowiedzialność Skarbu Państwa.

Równoczesne nie dowodzenie faktów, a poprzestanie jedynie na twierdzeniach wskazujących na to, że ta sześciomiesięczna zwłoka uniemożliwiła powódce podjęcie zatrudnienia, w tym w szczególności w branży chemicznej, do czego skarżąca nie miała w tym czasie przygotowania ani doświadczenia zawodowego, trafnie zostało uznane za podstawę do tego aby [tym bardziej] nie uwzględnić wniosku powódki o zasięgnięcie informacji o ofertach jakimi dysponowały Urzędy Pracy ani też jak kształtowało się średnie wynagrodzenie w przedsiębiorstwach branży chemicznej.

Wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżącej, Sąd również zasadnie, nie uwzględnił wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii psychologa, poprzedzonej badaniem powódki.

Opinia biegłego ma pomóc Sądowi w analizie już gromadzonych, relewantnych dla rozstrzygnięcia faktów z punktu widzenia określonej dziedziny wiedzy. Opracowanie eksperckie nie może natomiast służyć ustaleniu okoliczności faktycznych czy, tym bardziej, poszukiwaniu dowodów potwierdzających stanowisko procesowe jednej ze stron sporu.

W warunkach, gdy poza twierdzeniami A. S. (1) nie przedstawiła żadnych dowodów na okoliczności mogące wskazywać na konsekwencje zdrowotne długotrwałego sposobu prowadzenia postępowania w sprawie I C 1095/15, w odniesieniu

do rozpoznawania wniosków o zwolnienie od kosztów i ustanowienie pełnomocnika z urzędu, nie mogła jej w tym zastąpić treść opinii psychologa.

Poprawna jest przy tym także teza Sądu niższej instancji, zgodnie z którą następstwa te, o ile rzeczywiście wystąpiły, objawiając się w codziennym życiu skarżącej tak jak to opisała w podstawie faktycznej powództwa, mogły zostać potwierdzone relacją samej A. S. (1), w ramach przesłuchania jej w charakterze strony, do czego nie doszło z przyczyn za które jest odpowiedzialna.

W ramach zarzutów procesowych apelująca nie negowała tych ustaleń Sądu I instancji, w ramach których podaje on przyczyny odmowy uwzględnienia ponowionego wniosku o przesłuchanie powódki przed Sądem orzekającym.

Wynika z nich, że do przesłuchania jej w tym charakterze przed Sądem Rejonowym w P. jako wezwanym nie doszło z przyczyny nie stawienia się A. S. w celu przeprowadzenia tego dowodu, przy czym niestawiennictwo to, w warunkach prawidłowego wezwania na termin było nieusprawiedliwione. / por k. 127-128 oraz k. 136, 138 akt /

Zupełnie przy tym gołosłowne jest twierdzenie skarżącej, która w motywach omawianego zarzutu tłumaczy [po raz pierwszy] to niestawiennictwo brakiem środków finansowych na dojazd do siedziby Sądu wezwanego.

Ta dowolność jest tym bardziej widoczna, gdy podawaną przyczynę skonfrontuje się z motywacją ponowienia wniosku o przesłuchanie powódki przed Sądem prowadzącym sprawę, w warunkach zwrotu odezwy bez wykonania przez Sąd Rejonowy. Wówczas A. S. twierdziła, że wezwanie do stawienia się na przesłuchanie doręczono jej już po dacie, kiedy do przesłuchania miało przed Sądem Rejonowym w P. dojść.

Wszystkie te fakty oraz wynikające z nich wnioski i oceny pozwalają na stwierdzenie, iż decyzje procesowe Sądu Okręgowego oddalające wnioski dowodowe powódki zapadły w warunkach nie przekroczenia norm procesowych. Skoro tak, to zawarty w apelacji wniosek o przeprowadzenie tych dowodów w postępowaniu apelacyjnym podlegał oddaleniu albowiem był on niezasadny w rozumieniu art. 381 kpc.

Odmówić należy trafności zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 102 kpc.

Norma ta, pozwalająca na odstępianie od ogólnej reguły rządzącej rozliczeniem kosztów procesu pomiędzy stronami sporu, jaką jest zasada odpowiedzialności za jego ostateczny wynik, na korzyść zasad słuszności i sprawiedliwości, które w konkretnym przypadku uzasadniają odstępianie od obciążania strony tymi kosztami w całości lub w części, jest przepisem szczególnym.

Można go zastosować tylko wówczas, jeżeli za tym przemawiają łącznie zarówno fakty dotyczące sytuacji osobistej i majątkowej strony wobec której to dobrodziejstwo ma być stosowane jak i te dotyczące samego charakteru sporu, który został przez Sąd rozstrzygnięty.

Takiej korelacji, pozwalającej na odwołanie się do wskazanych zasad w odniesieniu do obowiązku A. S. (1) brak.

W szczególności nie przemawia za tym charakter samej sprawy. Oczywistym jest również dla Sądu II instancji, że o skali tego obowiązku zdecydowała wspólna decyzja powódki i jej pełnomocnika profesjonalisty, który powinien był uświadomić reprezentowanej, nie mającej stosownego przygotowania, jakie są następstwa określenia rozmiaru roszczeń na niezwykle wysoką kwotę, w zakresie kosztów sporu, w sytuacji porażki procesowej.

To, że tego rodzaju informacja nie została skarżącej przekazana względnie nie została przez nią wzięta pod rozwagę [o czym pośrednio świadczy treść wniosku środka odwoławczego] jedynie upewnia Sąd Apelacyjny w poprawności stanowiska, zgodnie z którym Sąd Okręgowy nie stosując normy art. 102 kpc nie popełnił zarzucanego mu przez apelującą błędu.

Odeprzeć trzeba także zarzut naruszenia przez Sąd niższej instancji §4 ust. 2 Rozporządzenia MS w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu , wobec nie ustalenia należnej adwokatowi z tego tytułu kwoty na wyższym niż minimalny , poziomie.

Wbrew zapatrywaniu apelującej, sposób jej procesowej reprezentacji przez zawodowego pełnomocnika nie odbiegał od poziomu zaangażowania jaki jest wymagany przez profesjonalistę o czym świadczy analiza tych wszystkich czynności, które w ramach tej reprezentacji przedsięwziął. Trzeba przy tym pamiętać , że wynagrodzenie według stawek przewidzianych w rozporządzeniu jest formą wynagrodzenia ryczałtowego. Podwyższenie należności poza jego granice musi wynikać ze szczególnego zaangażowaniem pełnomocnika , podjęciem ponadprzeciętnego trudu w wyjaśnianiu okoliczności faktycznych sprawy.

Z całą pewnością nie można z nim utożsamić , jak stara się to sugerować autor apelacji, obecności adwokata przy czynnościach podejmowanych przez Sąd wezwany skoro przynależy to do zwykłych elementów składających się czynności rozpoznawcze w ramach prowadzenia postępowania.

Nietrafny jest również zarzut materialnoprawny naruszenia art. 23 i 24 kc

Motywuując go skarżąca ma rację tylko co do tego , że katalog dóbr osobistych człowieka podlegających ochronie cywilnoprawnej ma charakter otwarty.

Nie oznacza to jednak , że katalog ten nie jest żaden sposób limitowany. Wypełnianiu go treścią służy utrwalone orzecznictwo sądowe , w szczególności Sądu Najwyższego, które, w części przydatnej dla oceny omawianego zarzutu , Sąd Apelacyjny w składzie rozstrzygającym sprawę, podziela.

Zgodnie z nim , a wbrew subiektywnemu przekonaniu powódki dochodzącej ochrony, dobrem osobistym przynależnym do tego katalogu nie jest prawo do rzetelnego i sprawnego postępowania sądowego

/ por. dla przykładu judykat SN z dnia 24 września 2014 , sygn. CSK 741/14 , powołany za zbiorem Legalis /

Nie jest takim dobrem również spokój i uprawnienie do niezakłóconego sposobu [trybu] życia.

Skoro na tak identyfikowane dobra powódka powoływała się jako podstawę dochodzonego zadośćuczynienia , to uznając to roszczenie za niezasadne Sąd Okręgowy , wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżącej nie dopuścił się również ż naruszenia wskazanych wyżej norm materialnych.

Chybiony jest również zarzut naruszenia art. 361 §1 kc . W warunkach gdy skarżąca nie wykazała , iż doszło do naruszenia jej dóbr osobistych nie sposób także mówić o istnieniu związku przyczynowego pomiędzy twierdzonymi dolegliwościami somatycznymi skarżącej [których nie dowiodła] , a tymi naruszeniami stanowiąc dodatkowy argument za oddaleniem żądania przyznania zadośćuczynienia za krzywdę. Do tego należy dodać , iż Sąd II instancji uznaje za poprawny wniosek Sądu Okręgowego zgodnie z którym dolegliwości na które powoływała się A. S. (1) nie pozostają w związku przyczynowym z jej udziałem w postępowaniu rozpoznawczym w którym stwierdzono przewlekłość , szczególnie gdy weźmie się pod rozwagę wielość postępowań sądowych inicjowanych przez powódkę i aktywny w nich jej udział , na przestrzeni kilku ostatnich lat.

Uznając zatem , że żaden z zarzutów apelacyjnych nie jest trafny , opartą na nich apelację , Sąd Apelacyjny oddalił , na podstawie art. 385 kpc w zw z art. 23 i 24 §1 oraz 448 kc.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego była norma art. 98 §1 i 3 kpc w zw z art. 99 kpc i wynikająca z niej zasada odpowiedzialności za wynik sprawy.

Kwota należna z tego tytułu Skarbowi Państwa - Prokuratorii Generalnej RP od przegrywającej powódki , została ustalona , zważywszy na wartość przedmiotu zaskarżenia , na podstawie §2 pkt 9 w w z §10 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie z 25 października 2015 poz. 1800 ze zm] .

Sąd nie znalazł żadnych podstaw aby od tego obowiązku powódkę zwolnić w jakimkolwiek zakresie , stosując art. 102 kpc, skoro z treści uzasadnienia Sądu Okręgowego jednoznacznie wynikały przyczyny dla których roszczenia A. S. (1) zostały ocenione jako niezasadne.

Skoro w tych warunkach , profesjonalnie zastępowana powódka , zdecydowała się na kontrolę instancyjną wyroku z 17 lipca 2017r , musiała zdawać sobie sprawę z konsekwencji finansowych porażki procesowej także na tym etapie postępowania.

O wynagrodzeniu należnemu ustanowionemu z urzędu pełnomocnikowi powódki, Sąd II instancji orzekł... na podstawie §8 pkt 9 w zw z §16 ust. 1 pkt 3 i §4 ust. 3 Rozporządzenia MS w sprawie ponoszenia przez Skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 [DzU z 2016 poz. 1714].

SSA Grzegorz Krężolek SSA Barbara Baran SSO/ del / Izabella Dyka